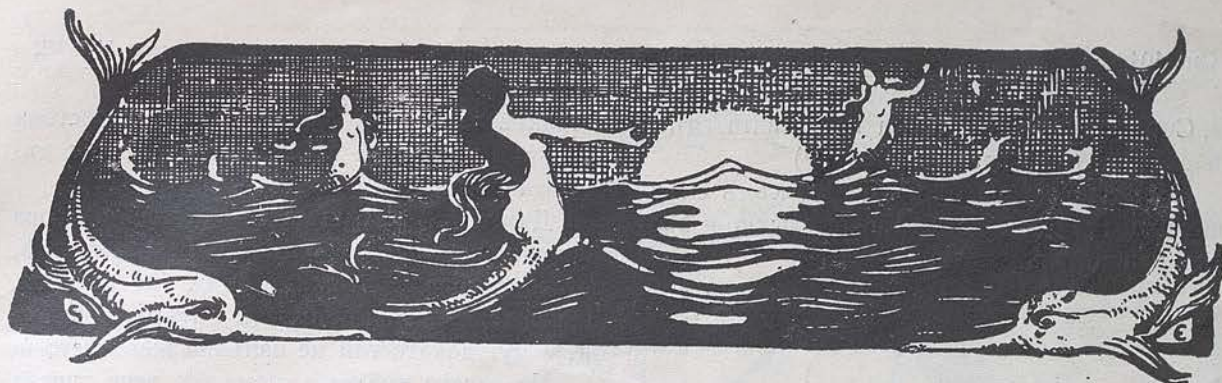

ДИАНА, БОГИНЯ НА ЛУНАТА.

Диана, богинята на луната, носеше дълга тънка дрѣха; едно развѣщае се було, обсипано съ звѣзди, достигаше чакъ до петитѣ ѝ, а на челото ѝ грѣеше мѣсечина. Самата тя приличаше на звѣздна нощъ.

Но тя бѣ още и богиня на ловѣтъ и като ловджийка носеше кжса риза, която едвамъ достигаше до колѣнѣтъ ѝ; въ ржката си носеше сребъренъ лжка и стрѣли съ сребърни върхове.

Диана бѣше мила и хубава дѣвойка, една глава по-висока отъ своитѣ другарки, които бѣха нимфи и дриади. Нимфитѣ живѣха въ рѣкитѣ, дриадитѣ — по дърветата. Но понѣкога тѣ излязяха отъ своитѣ домове, за да отидатъ на ловъ съ Диана или да играятъ изъ зеленитѣ полета. Тогава тѣ биваха най-щастливи.

Понѣкога богинята седѣше на морския брѣгъ съ своя братъ Аполонъ, съ когото бѣха близнаци. Тѣ гледаха вълнитѣ, които се разбиваха о брѣга подъ краката имъ.

Единъ день, като стояха тѣй на морския брѣгъ, Аполонъ забѣлѣза нѣщо кржгло и черно, което плаваше въ морето. Той знаеше какво е това нѣщо, но не каза на Диана.

„Можешъ ли улучи ей-онова чудовище?“ каза той на сестра си. Тя безъ да познае какво е то, вдигна лжка и му изпрати една стрѣла.

А това бѣ главата на Орионъ, синъ на Нептуна, царѣтъ на морето. Орионъ обичаше Диана и често, когато братѣтъ и сестрата стояха на брѣга, той излизаше да се разходи изъ морето и изкарваше главата си надъ водата за да я види. Аполонъ се сърдѣше на това, и затуй подмами Диана да го застрѣли.

Вълнитѣ изхвърлиха мъртвото тѣло на гиганта прѣдъ краката имъ. Кучето му Сириусъ дойде, хвана да лае и да ближе лицето на господаря си.

Чакъ тогава Диана видѣ какво е направила.

„Ахъ, Сириусъ“, каза тя. „Ти го изгуби на земята, но на небето вие ще живѣете вѣчно.“

Тогава тя постави между звѣздитѣ Орио-